

Arrest

nr. 99 072 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II
en de zaak RvV X / II

In zake: In de zaak X:

X

Gekozen woonplaats: X

In de zaak X :

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2012.

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van hetzelfde bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat H. BEERLANDT eveneens verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 10 mei 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 29 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juni 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2011 nrs. 66 177 en 66 178 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 11 oktober 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 31 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juni 2012 nr. 83 598 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard. Verzoeker en zijn familie worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 10 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 april 2012 roept de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker op voor een medisch onderzoek.

Op 21 mei 2012 wordt verzoeker medisch onderzocht door de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 29 mei 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 31 mei 2012 dienen verzoekers bijkomende stukken in.

Op 5 juni 2012 geeft de arts-adviseur een nieuw advies.

Op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G., Z. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en concludeerde het volgende:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico in houdt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland (Ingouchië)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

(...).”

Op 12 juli 2012 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

Reden van de beslissing:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben zowel op 31 juli 2012 als op 10 augustus 2012 een verzoekschrift ingediend tot schorsing en nietigverklaring van dezelfde bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

Ter zitting van 15 januari 2013 verklaren geen van beide advocaten zich bereid om afstand te doen.

Beide zaken worden gevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in beide nota's een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3.2. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de eerste bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, genomen ten opzichte van eerste verzoeker, waarin verzoekster en de kinderen vermeld worden. De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten waarin tevens alle verzoekers vermeld worden. Het betreft rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde, vierde en vijfde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk zes jaar, vier jaar en anderhalf jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift in de zaak 106 669 niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij in de zaak 106 669 onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep in de zaak 105 342

4.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 12 oktober 2011, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet zou toelaten om aan verzoeker een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch verslag dd. 5 juni 2012 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat er in hoofde van verzoeker geen actuele aandoening zou bestaan die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 12 oktober 2011 en navolgend schrijven dd. 31 mei 2012 twee medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 3 oktober 2011 en dd. 17 mei 2012 van dokter P.) waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 12 oktober 2011 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste houdt de bestreden beslissing dd. 14 juni 2012 een schending in van de bepalingen van art. 9ter§1Vw.

Art. 9ter§ 1 Vw. bepaalt het volgende :

“Art. 9ter. § 1

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschafft.”

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Verzoekers aanvraag dd. 12 oktober 2011 werd bij beslissing dd. 2 februari 2012 ontvankelijk verklaard door verweerder, hetgeen impliceert dat volgens verweerder de ziekte van verzoeker ‘mogelijks’ wél zou kunnen beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aangezien verzoekers aanvraag cfr. art. 9ter Vw. ontvankelijk was verklaard, hadden de arts-attaché en verweerder dienen na te gaan of de bepalingen van art. 9ter §1 Vw. vervuld waren ; iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Verweerder is in casu duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde objectieve en verifieerbare medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 5 juni 2012 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is foutief en druist in tegen de door verzoeker bijgebrachte medische verslagen ; minstens is het advies dd. 5 juni 2012 voorbarig.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt (o.a. suicidaire gedachten i.g.v. PTSD) door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De aandoening van verzoeker is wel degelijk ernstig.

De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om te reizen. (Stuk 4)

Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De zgn. tegenstrijdigheden tussen de inhoud van het medisch getuigschrift van verzoekers behandelende arts enerzijds en anderzijds het relaas van verzoeker dat de arts-attaché ter gelegenheid van het gesprek dd. 21 mei 2012 heeft weerhouden, zijn geenszins van aard om de medische aandoening als dusdanig in vraag te stellen.

De vergissingen die door de behandelende arts zijn begaan (verzoeker is inderdaad niet afkomstig uit Tsjetsjenië maar uit Ingushetië en het klopt dat hij niet in 2011 maar wel in 2010 was meegenomen door militairen) zijn er gekomen als gevolg van communicatie probleempjes en zijn zeker niet van aard om de ernst van de aandoening op zich in vraag te stellen.

De arts-attaché heeft deze vergissingen ten onrechte aangegrepen om de medische aandoening van verzoeker, op zich, in twijfel te trekken.

Verweerder heeft de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie dan deze van verzoekers behandelende arts wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de

mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar de Russische Federatie wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Uit een recent medisch verslag dd. 24 juli 2012 van verzoekers behandelende arts blijkt duidelijk dat zijn medische toestand van die aard dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is en dat verzoeker niet in staat is om te reizen. (Stuk 4)

De inhoud van dit recent medisch verslag van de behandelende arts van verzoeker laat geen twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissingen foutief zijn en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaken van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schenden de bestreden beslissingen artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende verzoekers' eerste middel

Verzoekers beroepen zich in het eerste middel op de schending van:

- *artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoekers menen dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing heeft genomen, hoewel verzoekers medische verslagen hebben voorgelegd, waaruit zou blijken dat verzoeker wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Uit de motivering van de bestreden beslissing - die hier als herhaald kan worden beschouwd - blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoekers beperken zich tot vage kritiek, waarbij zij menen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet in alle objectiviteit in overweging werd genomen. Verzoekers stellen dat uit de door hen voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat de medische aandoeningen wel degelijk ernstig zijn en men houdt voor dat ‘de ambtenaar-geneesheer de medische aandoeningen van verzoeker ten onrechte geringschat’.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens hen onredelijk zou zijn.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij beweren dat een onderzoek had moeten worden gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers hun herkomstland.

De arts-adviseur stelde tijdens het medisch onderzoek van verzoeker onder meer vast dat verzoekers verhaal volledig verschillend is van dat opgetekend in de door hem voorgelegde medische verslagen. Tevens verklaarde verzoeker zelf dat de voorgeschreven behandeling niets uithaalt. Bovendien concludeert de arts-adviseur uit het verhaal van verzoeker dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers klachten in verband staan met zijn traumatische ervaringen.

De arts concludeerde dan ook dat verzoekers gezondheidstoestand helemaal niet kritiek te noemen is en geen reëel risico vormt voor zijn leven.

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.” (R.v.V. 29 juni 2012, nr. 83.956; R.v.V. 6 juli 2012 nr. 84.293)

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de verschillen tussen verklaringen die verzoeker (in aanwezigheid van een tolk) aflegde bij de arts-adviseur en de verklaringen die door de artsen op de door verzoeker voorgelegde medische verslagen werden weergegeven, niet louter te wijten kunnen zijn aan “communicatie-probleempjes”.

In zoverre verzoekers meermaals verwijzen naar een medisch verslag dd. 24.07.2012, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Immers werd de bestreden beslissing reeds genomen op 05.06.2012, zodat de gemachtigde uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met een medisch verslag, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en dat ten andere zelfs dateert van ruim na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers hun eerste middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zou voldaan zijn aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en dat zij op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard. Zulks zou een negatie inhouden van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen behandeling in het herkomstland aanwezig zou zijn.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande kan aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en de arts-adviseur niet worden verweten niet te zijn ingegaan op het voorstel van verzoekers om een medisch onderzoek uit te voeren.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld, door zich te beperken tot een verwijzing naar het advies van de arts-attaché, kan op generlei wijze afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers hun beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De verwerende partij beklemtoont dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen, rekening houdend met alle elementen die verzoekers hun situatie daadwerkelijk kenmerken.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de arts-adviseur bij verzoekers zelf of bij diens behandelende artsen bijkomende informatie had moeten inwinnen, aangaande de mogelijkheid van verzoekers om te reizen, alvorens zich een oordeel te vormen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen bij zijn aanvraag. Verzoekers kunnen niet betwisten dat zij de mogelijkheid hebben gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te brengen.

Terwijl het loutere feit dat verzoekers menen dat de arts-adviseur zich zou hebben gebaseerd op foutieve conclusies, uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekers zijn kennelijk een andere mening toegedaan dan de arts-adviseur en de gemachtigde en voeren bijgevolg aan dat het grondige en zorgvuldige onderzoek van de arts-adviseur allesbehalve als ernstig kan worden beschouwd, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij het eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij nogmaals gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

Terwijl verzoekers er met hun ongestaafde beschouwingen niet in slagen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

*Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.
Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”*

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3.2. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Verzoekers voeren aan dat verzoeker twee medische attesten heeft voorgelegd waaruit voldoende blijkt dat verzoeker aan een aandoening lijdt waardoor een terugkeer naar het herkomstland wel een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Zij menen dat uit de motivering niet blijkt dat er zorgvuldig en redelijk werd te werk gegaan. In een eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers' herkomstland, wat een schending inhoudt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij is volgens verzoekers onzorgvuldig te werk gegaan door na de ontvankelijkheidsverklaring de aanvraag toch ongegrond te verklaren. Ten tweede menen verzoekers dat uit de neergelegde medische attesten blijkt dat een behandeling van verzoeker nog lopende is en nog voorzien is, dat zijn aandoening ernstig is en dat een terugkeer uitgesloten is. Verzoekers menen dat de ambtenaar-geneesheer de medische attesten die ze hebben ingediend, niet grondig heeft onderzocht. Zijn advies druipt er tegen in en de medische aandoeningen van verzoeker werden geringschat. Verzoekers menen dat de tegenstrijdigheden tussen de medische attesten van de behandelende arts van verzoeker en de verklaringen van verzoeker zelf, niet van aard zijn om de medische aandoening van verzoeker in vraag te stellen. Verzoekers menen dat er ten onrechte geen informatie is opgevraagd aangaande de mogelijkheid voor verzoeker om te reizen in de Russische Federatie. Er werd geen deskundige geraadpleegd en geen correspondentie gevoerd met de behandelende arts, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker is niet in staat om te reizen.

4.1.3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bij zijn aanvullingen hierop, verscheidene medische attesten heeft voorgelegd.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 juni 2012 vermeldt het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.10.2011.

I. Beknopt overzicht van de voorgelegde medische stukken

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 3/10/2011, 17/5/2012, 17/5/2012: Dr. P., huisarts “ernstig” anxio-depressief syndroom opgelopen in Tsjetsjenië (“geslagen en opgesloten in een gevang in 2011”). Risipralexa en Xanax. Later is overgeschakeld op Sedinal (plantenextract), en daarna terugkeer naar eerste medicatie. De situatie “is chronisch geworden”.

- 15/3/2011: Dr. V., psychiater, PTSD met prikkelbaarheid, nachtmerries, angstklachten en flashback trauma. Enkel Xanax wordt voorgeschreven.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt dat deze 30-jarige man behandeld wordt wegens PTSD.

Ik onderzocht op 21/5/2012 betrokkene op consultatie in aanwezigheid van een tolk. Betrokkene ziet er niet ziek uit. Hij heeft hogere universitaire studies economie gedaan, is nooit soldaat geweest, hij vermeldt geen speciale ziektes in de anamnese, hij heeft drie kinderen (1, 4 en 5 jaar).

Hij verklaart ons dat hij nooit in Tsjetsjenië is geweest, maar dat hij in Ingouchië woonde, waar soldaten hem meegenomen zouden hebben, maar daarna weer losgelaten.

Hij situeert deze feiten niet in 2011 maar in 2010.

Hij is in 2010 naar België gekomen.

Zijn symptomen bestaan uit slecht slapen (ongeveer 5 uur per nacht), en deze zijn pas 4 à 5 maanden na zijn aankomst in België begonnen. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat dit slecht slapen in causaal verband staat met zijn traumatische ervaringen. Zijn voorgeschreven behandeling haalt niets uit volgens hem. Er werd overgeschakeld op Sedinal (milpertus kruid) en later terug op vroegere medicatie.

Hoe dan ook, zijn verhaal is volledig verschillend van dat opgetekend door bovenvermelde artsen.

Zijn gezondheidstoestand is helemaal niet kritiek te noemen en vormt geen reëel risico voor zijn leven.

III. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

IV. Conclusie

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland (Ingouchië)."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en er deel van uitmaakt, blijkt dat hij verzoeker persoonlijk onderzocht heeft en dat hij vaststelt dat verzoekers verhaal volledig verschillend is van dat opgetekend door zijn behandelende artsen, dat verzoekers gezondheidstoestand helemaal niet kritiek te noemen is en geen reëel risico vormt voor zijn leven, dat er bij verzoeker geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen, dat er geen noodzaak is tot mantelzorg, dat er geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland (Ingousjetië).

Waar verzoekers aanvoeren dat nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers' herkomstland, dient erop te worden gewezen dat er eerst sprake moet zijn van een aandoening, vooraleer kan worden nagegaan of de aandoening in kwestie behandeld kan worden in het land van herkomst en of deze behandeling toegankelijk is voor verzoeker. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt zeer duidelijk dat tijdens het medisch onderzoek van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer, deze laatste vaststelde dat verzoekers verhaal volledig verschillend is van dat opgetekend door zijn behandelende artsen en dat verzoekers gezondheidstoestand helemaal niet kritiek te noemen is.

Verzoekers betwisten *in casu* dat verzoekers aandoening niet ernstig zou zijn. De loutere omstandigheid dat verzoekers meedelen dat zij het niet eens zijn met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer en dat deze conclusie indruist tegen de medische attesten van de behandelende artsen, doet echter geen afbreuk aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat steunt op een persoonlijk onderzoek van verzoeker en dat rekening houdt met de door verzoeker voorgelegde attesten. Er kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers aandoening "*ten onrechte*" werd "*geringschat*".

Nu niet met goed gevolg wordt betwist dat er *in casu* geen sprake is van een ernstige aandoening, laat staan van een aandoening, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij er belang bij hebben aan te voeren dat in de beslissing niet is weergegeven of er een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers' herkomstland.

De omstandigheid dat de verwerende partij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaart, brengt niet mee dat automatisch ten gronde wordt aanvaard dat verzoeker effectief lijdt aan een aandoening. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat verzoeker erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er een verkeerde beoordeling werd gemaakt. De omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer en met de conclusie van de bestreden beslissing, brengt niet mee dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde medische attesten en dat hij verzoeker persoonlijk heeft onderzocht. Dat er geen deskundige werd geraadpleegd, dat er niet werd gecorrespondeerd met de behandelende arts, dat er geen specifieke informatie werd opgevraagd bij verzoeker of bij zijn behandelende arts, kan niet worden aangenomen als een schending van de zorgvuldigheidsplicht. De mogelijkheid om een deskundige te raadplegen is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voorzien als een verplichting. Het stond verzoeker vrij om uit eigen beweging bijkomende informatie inzake zijn gezondheidstoestand mee te delen aan de verwerende partij.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

4.1.3.5. Waar verzoeker verwijst naar een medisch attest van 24 juli 2012 dient te worden vastgesteld dat dit dateert van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Uit de door verzoeker voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 14 juni 2012 en dd. 12 juli 2012 (Bijlage 13) te worden vernietigd.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende verzoekers’ tweede middel

Verzoekers werpen in het tweede middel de schending op van artikel 3 EVRM.

De uiterst summier geformuleerde kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. ” (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (‘a very exceptional case’), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. ”

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levens einde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. ”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over

bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoek er geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).*

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

In casu geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoekers geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

4.2.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de bestreden beslissing en het bijgevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker persoonlijk werd onderzocht, dat verzoekers verhaal verteld aan de ambtenaar-geneesheer volledig verschillend is van dat opgetekend door zijn behandelende artsen, dat verzoekers gezondheidstoestand helemaal niet kritiek te noemen is en geen reëel risico vormt voor zijn leven, dat er bij verzoeker geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen, dat er geen noodzaak is tot mantelzorg, dat er geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland (Ingouchië).

De opmerking van verzoekers dat uit de medische attesten van de behandelende artsen blijkt dat verzoeker nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling, geven blijk van een andere mening over verzoekers gezondheidstoestand maar tonen niet met concrete gegevens aan dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers tonen met de verwijzing naar de reeds door de ambtenaar-geneesheer beoordeelde attesten niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Uit het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze oordeelde dat er geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland.

Waar verzoekers bij huidig verzoekschrift een medisch attest daterend van 24 juli 2012 voegen waarin vermeld wordt dat verzoeker een terugreis naar zijn land van herkomst niet aankan, dient te worden herhaald dat de ambtenaar-geneesheer twee maanden eerder na een persoonlijk onderzoek van verzoeker oordeelde dat er geen contra-indicatie is om te reizen en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Er dient te worden op gewezen dat indien verzoekers medische toestand inmiddels zou zijn gewijzigd, hij steeds een verlenging kan vragen van de termijn van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Onderzoek van het beroep in de zaak 106 669

5.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoekers menen volgend middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatsecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijk integratie van 14.06.2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

Het enige middel bestaat uit een schending van art. 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout aangaande de medische problematiek die aanwezig is bij verzoeker.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen genomen worden en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu stelt verweerster dat het verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen onontvankelijk zou zijn, aangezien uit de door verzoeker neergelegde stukken niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De heer Z.G. kent ernstige medische psychische problemen die in het land van origine niet naar behoren kunnen worden behandeld.

Uit een recent medisch attest van Dr. P. dd. 24.07.2012 blijkt dat psychische problemen wel degelijk moet worden opgevolgd en dat een dringende opname in een ziekenhuis of instelling noodzakelijk is.

Bij gebreke aan of bij niet afdoende opvolging/behandeling bestaat een reëel risico dat verzoeker zichzelf van het leven zal benemen.

Er is dus wel degelijk sprake van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.

Deze posttraumatische stress en psychische klachten worden ook erkend door de organisatie Artsen Zonder Grenzen.

*<http://www.artsenzondergrenzen.nl/proiecten/europa/rusland-noord-kaukasus/achtergrond-rusland.aspx>
“Projecten in Rusland/Noord-Kaukasus: hulp na de oorlog*

De staten in het bergachtige Noord-Kaukasus, waaronder Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan, bleven ook na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in 1991 Russisch grondgebied. De strijd voor onafhankelijkheid van Tsjetsjenië culmineerde in 2 oorlogen in de jaren 90. Verschillende steden, zoals hoofdstad Grozny, werden totaal verwoest en de gevechten leidden tot een immense vluchtelingenstroom. Honderdduizenden Tsjetsjenen vluchtten naar buurstaat Ingoesjetië.

Nog niet voorbij

Hoewel de oorlog officieel voorbij is en wederopbouw op gang komt, leeft het conflict nog steeds. Vooral in de afgelegen berggebieden is er verzet: ontploffingen en gevechten zijn schering en inslag. Het geweld heeft zich verspreid naar Ingoesjetië, Dagestan, Kabardino-Balkarië en Noord-Ossetië. De

lokale bevolking kan van zowel Russische regeringstroepen als rebellen soldaten op een slechte behandeling rekenen. Van de duizenden vluchtelingen die uit Ingoesjetië terugkeerden hebben velen geen huizen meer. Zij zitten noodgedwongen op elkaar gepakt in tijdelijke opvangcentra; vaak gehuisvest in vervallen, oude flatgebouwen.

Tuberculose en trauma's

Tuberculose vormt een van de grootste bedreigingen voor de volksgezondheid. Er zijn meer mensen met tuberculose in Tsjetsjenië dan in de rest van Rusland en de benodigde infrastructuur om mensen te kunnen behandelen is door de jarenlange strijd zo goed als verdwenen. Jaren van geweld en onrust hebben ertoe geleid dat veel mensen posttraumatische stress vertonen en dat psychische problemen zich in lichamelijke klachten uiten. Ouders maken zich zorgen over het effect dat oorlog op hun kinderen heeft. Er zijn gezondheidsvoorzieningen, maar ze zijn klein in aantal en voor velen niet te betalen.”

(eigen onderlijning)

Een terugkeer naar het land van herkomst houdt voor verzoeker in dat zijn ernstige psychische aandoeningen niet voldoende kunnen worden behandeld. Er bestaat dan ook een reële vrees dat verzoeker zich van het leven zou benemen.

Verder verblijven verzoekers al ruim twee jaar onafgebroken op Belgisch grondgebied.

Verzoekers hebben zich hier ondertussen geïntegreerd en hebben duurzame sociale bindingen ontwikkeld.

Verzoekers hebben namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk profileerden en hierbij niet onopgemerkt bleven.

Deze integratie van verzoekers heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Zij waren zich er maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat zij minstens één van de landstalen zo snel mogelijk moesten aanleren.

Al deze inspanning tonen aan dat verzoekers zich op doorgedreven wijze hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving.

Gelet op de inspanningen die verzoekers reeds leverden, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, kan er niet aan getwijfeld worden dat verzoekers kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud.

Op sociaal vlak hebben verzoekers zich steeds op een intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit hebben zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen.

Juist door hun intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, willen de vrienden en kennissen van verzoekers steunen om dat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoekers komen bij de Belgische bevolking over als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk nalaten en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld kan aan nemen.

Bovendien zijn verzoeker voor al die tijd dat zij al in ons land verbleven, nog op geen enkele wijze met het gerecht in aanraking gekomen. Verzoekers hebben een blanco strafregister.

Er kan onmogelijk getwijfeld worden aan de integratie van verzoekers. Het staat vast dat verzoekers geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst. Verzoekers hebben hun leven in België.

Gelet op bovenvermelde redenen heeft verweerster dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verweerster had alvorens het bevel uit te vaardigen hiermee rekening moeten houden, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Dat het middel dan ook ernstig is.”

5.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In hun enig middel werpen verzoekers een schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers menen dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing heeft genomen, hoewel verzoekers medische verslagen hebben voorgelegd, waaruit zou blijken dat verzoeker wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing - die hier als herhaald kan worden beschouwd - blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke

Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoekers beperken zich tot vage kritiek, waarbij zij menen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet in alle objectiviteit in overweging werd genomen. Verzoekers stellen dat uit de door hen voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat de medische aandoeningen wel degelijk ernstig zijn en men houdt voor dat ‘de ambtenaar-geneesheer de medische aandoeningen van verzoeker ten onrechte geringschat’.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens hen onredelijk zou zijn.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij beweren dat een onderzoek had moeten worden gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers hun herkomstland.

De arts-adviseur stelde tijdens het medisch onderzoek van verzoeker onder meer vast dat verzoekers verhaal volledig verschillend is van dat opgetekend in de door hem voorgelegde medische verslagen. Tevens verklaarde verzoeker zelf dat de voorgeschreven behandeling niets uithaalt. Bovendien concludeert de arts-adviseur uit het verhaal van verzoeker dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers klachten in verband staan met zijn traumatische ervaringen.

De arts concludeerde dan ook dat verzoekers gezondheidstoestand helemaal niet kritiek te noemen is en geen reëel risico vormt voor zijn leven.

“Nu in, eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.” (R.v.V. 29 juni 2012, nr. 83.956; R.v.V. 6 juli 2012 nr. 84.293)

In zoverre verzoekers verwijzen naar een medisch verslag dd. 24.07.2012, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Immers werd de bestreden beslissing reeds genomen op 05.06.2012, zodat de gemachtigde uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met een medisch verslag, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en dat ten andere zelfs dateert van ruim na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers hun eerste middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zou voldaan zijn aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en dat zij op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard. Zulks zou een negatie inhouden van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen behandeling in het herkomstland aanwezig zou zijn.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen. Verzoekers verwijzen tevens naar artikel 3 EVRM.

De uiterst summier geformuleerde kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.” (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 421)

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd

worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to

be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. ”

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. ”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten Rv.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoek er geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. Rv.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr.R.v.St. 1994, z.p.).*

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen.”

5.3. Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, wordt verwezen naar het volledige punt 4.1.3. van dit arrest.

Waar verzoekers verwijzen naar een ongedateerd artikel van Artsen zonder Grenzen dat het heeft over de behandeling van tuberculose en trauma's, wordt erop gewezen dat er in het dossier van verzoeker nooit sprake is geweest van tuberculose. Inzake verzoekers psychische toestand wordt herhaald dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker persoonlijk heeft onderzocht en dat hij in zijn advies, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de beslissing werd gevoegd, vaststelt dat verzoekers verhaal volledig verschillend is van dat opgetekend door zijn behandelende artsen, dat verzoekers gezondheidstoestand helemaal niet kritiek te noemen is en geen reëel risico vormt voor zijn leven, dat er bij verzoeker geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen, dat er geen noodzaak is tot mantelzorg, dat er geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland (Ingousjetië).

Hieraan wordt toegevoegd dat de elementen die verzoeker in het middel aanvoert inzake zijn integratie, geen kritiek inhouden op de bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing betreft louter een beslissing inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. De eerste bestreden beslissing bevat geen motieven inzake verzoekers integratie in België en diende die ook niet te bevatten.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt verwezen naar punt 4.2.3. van dit arrest.

Het enig middel in de zaak 106 669 is ongegrond.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 105 342 en 106 669 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET